

UZDRAVENÍ POD ODKRYTOU STŘECHOU

Mk 2,-12

Mezi různými příběhy o uzdravení vyniká barvitostí vyprávění o chromém (dnou postiženém) člověku, kterého spustili před Spasitele otevřenou střechou, neboť byl tak obléhán lidmi, že se k němu nemohli jinak dostat.

"Pán viděl jejich víru." Viděl, že je jejich vnitřní provázanost s božským světem učinila vynalézavými a přivedla je na originální nápad. Tím vytvořili jakýsi obraz pravosti a náležitosti v přeludném světě skutečnosti.

U dítěte má lebka ještě své měkké místo; *fontanela* uprostřed hlavy není ještě uzavřena. Ruku v ruce s tím kráčí to, že dítě ještě není odstřiženo od světa svého nebeského původu; duše není zcela vtažena do svého tělesného domečku a má, jakkoli už jen ve spánku a snění, své spojení se světem nahoře. Ztvrdnutí lebky je pak viditelným projevem toho, co se pozvolna vyvíjelo a připravovalo: dveře nahoru se zavřely a duše procítá v tělesném smyslovém vědomí pro vše pozemské.

V onom zchromlém člověku, jehož přinášejí ke Kristu čtyři muži, je domovem duše, jež až přespříliš zapomněla v pozemském vyhnanství na svůj věčný původ. Zapletla se a přivodila si těžkou vinu; dostala se velmi daleko od onoho světa, v němž se kdysi družila s anděly. Ale nemocnému zůstal jakýsi instinkt srdce, který mu praví, že v tomto Ježíši, zvaném Kristus se zjevil někdo, skrze něhož se "všechno dá napravit". Skrze něj se opravdu dá obnovit, co je tak nedosažitelně daleko: neporušená svěžest a čistota dítěte přicházejícího z nebes a právě se vymanivšího ze společnosti andělů. Tuto víru sdílí se svými nosiči. A tak se pustí do onoho dobrodružství a rozeberou střechu, aby mohlo dojít k setkání, při němž do uzavřené místnosti nahlédnou modrá nebesa a zavane božsky svěží dech světů.

Kristus "věděl, co je v člověku". I tohoto člověka s jeho osudem okamžitě prohlédne a vidí jeho zbloudilost a oddálení od nebeských výšin i jeho bolestnou tužbu po domově všeho dobrého a svatého. Než se začne zabývat tělem, uzdraví duši. Ovšem jeho útešný výrok začíná poněkud nezvyklým oslovením. Jak, že oslovuje tohoto muže? "Dítě!"

Zde je si třeba vyjasnit, že něco takového není nikde jinde v evangeliích. Když Ježíš oslovuje dospělé, nazývá je jejich jmény, nebo se na ně obrací prostě "člověče", nebo, v případě, že jde o ženu: "ženo", případně také "dcero".

Velmi ojediněle oslovuje učedníky kolektivně jako "děti", dokonce "dětíčky". To je však něco jiného nežli sentimentalita nebo "pastýřský" tón. V těch případech má na mysli něco konkrétního a takové slovo je vyšším smyslu věcně správné: když se totiž obrací k něčemu v nich, co je ještě maličké a v zárodku a co se skrývá za jejich zdánlivě jednoznačnou dospělostí jakožto ještě nedovyvinutý vyšší člověk budoucnosti. Jako "děti" oslovuje Ježíš apoštoly, když vidí odcházet bohatého mladíka, jenž nedokázal za sebou nechat svou minulost a obtížen svým bohatstvím se provinil na své budoucnosti. (Mk 10,24). A když je hotov s umýváním jejich nohou, když se hotoví jim vystavit "nové přikázání", totiž přikázat lásku, také oslovuje učedníky "dětíčky" (Jan 13,33). A zmrtevýchvstalý se ptá učedníků v rybářské lodi: "Dětíčky, nemáte něco k jídlu?" (Jan 21,5) A podivuhodným rybolovem jim zprostředkuje "svatou snídani", jíž se má v nich dostat obživý budoucímu člověku.

Ale že by říkal "dítě" jednotlivci, nastává právě jen u tohoto chromého, kdy je otevřenou střechou vidět otevřené nebe. Zdůrazňuje to právě tomuhle člověku, jenž se odcizil svému dětství a stal se hříšníkem. Kristus to může říci, neboť dokáže na sebe vzít "hříchy" zatmívající před očima tohoto člověka dětství a vypořádat se s nimi.

Zákoníci nemají nakonec nepravdu, když namítají: "Vždyť přece hříchy nemůže odpouštět než sám Bůh." Vědí, že když člověk hřeší, vždy si tím "vyskakuje nad poměry". Nějak se – a to tedy mimo veškeré lidské možnosti nápravy – provinuje na vyšším světě, ba na Bohu samém. A to se dá znovu uvést v soulad jedině re-akcí, činem, jenž je odpovědí toho, na němž bylo provinění spácháno; vyjádřením bytostné hlubiny boží, jež vytvoří tvůrčím a obětním aktem novou skutečnost. Jedině Bůh může odčinit a snímat hříchy, ale ten – jak vědí zákoníci – je v nebesích. Ale zde najednou stojí Ježíš

z Nazareta jako pozemský člověk a říká: "Dítě, jsou ti odpuštěny hříchy." Jak se může opovážit toho, co náleží výhradně Bohu? - Zákoníci nevidí, že v Ježíši před nimi vyvstalo cosi vyššího nežli člověk. V něm přišla nebesa na zem. Lidský Bůh přemísťuje právo k léčení hříchu do říše lidí.

Proto může Kristus říci: "Syn **člověka na zemi** má moc odpouštět hříchy. To je nové. A tuto moc očividně demonstruje a k vyléčení duše připojuje náležité vyléčení těla. Vybízí chromého, aby vstal a chodil